

revisionsberetninger; forøvrigt tales der i Statsregnskaberne dels om uvisse dels om aldeles uvisse eller usikre og aldeles usikre Fordringer. Vi have spurgt om de usikre eller aldeles usikre Fordringer, fordi vi ikke vidste, om Kontoen var delt i 2 Underkonti. Men hvilken Benævnelse man giver det, er det vistnok vigtigst, at Finantslovens Text kommer til at svare til Kontoen i de vedkommende Bøger. Hvad de Oplysninger, vi have faaet, angaar, skal jeg her udtale mig paafjønende til Thinget, fordi det har villet give os Leilighed til at sætte os noie ind i dette Forhold. Vi udtalte os nemlig i vor første Betænkning, at „Bespærelsen af disse Spørgsmaal vilde efter vor Formening sætte os i Stand til i det Enkelte at paavise, hvilke Offre Staten har bragt for de nuværende og forhenværende Plantager og deres Ciere, og derigjennem saa meget sikkrere naae til en Overbevisning om, hvad der i nærværende Tilfælde bør gøres“. Vi havde den Gang kun faaet et almindeligt Materiale og maatte altsaa bedømme Sagen i Almindelighed. Endvidere ndtalte vi, at mulig bliver det kun ganske enkelte Plantageeiere, som ikke selv kunne komme ud over de forhaanden værende Mangfoldigheder, og at vi paa Grund af manglende Oplysninger ikke kunde vide, om Thingenes Stilling, hvis Kommunen ikke kender andre Udveie, skulde medføre, at Staten som første Prioritetshaver kom til at overtage en eller anden Plantage. Nu have de foreliggende Oplysninger, der gaa ud paa at vise, hvorledes de Beløb, som vi have indestaende i St. Croix, ere fordelte paa de paagjældende Plantager, ført os til den temmelig sikke Formening, at Staten, der har overtaget 707 Ddr. Land i geometrisk Maal — jeg har regnet det ud i Ddr. Land geometrisk Maal, fordi Tallene saaledes blive mere nærværende — kan under den Krise, som vi kunne komme til at gjennege, aldeles bortset fra de nuværende Forhold i Vestindien, komme til efter den Stilling, vore Prioriteter have, og efter den Erfaring, som tidligere Overveielser have givet, at overtage henimod eller maaske fuldt ud 4020 Ddr. Land geometrisk Maal, saa at vi godt kunne komme til at staa med Giendomme paa 4—5000 Ddr. Land, naar vi skulle have vor Ret som Prioritetshavere. Der kan naturligtvis være enkelte eller adskillige Giendomme, med Hensyn til hvilke dette ikke behøves, for saa vidt vedkommende Ciere have andre Resourcer, men skulle vi henholde os til Prioriteterne alene, saa ere de Oplysninger, der foreligge, ikke skikede til at forandre vor Stilling til Plantageeierne, men ganske vist indeholde de en større Opfordring for os til at overveie, hvad vi skulle gjøre, hvis vi i videre Grad skulde blive Plantageeiere. Dette bestemte os til at skjønne, at Staten bliver utvivlsomt mere direkte interesseret i Forholdene derovre og saaledes maaske være betænkt paa, hvilke Foranstalt-

ninger der i saa Henseende skal træffes. Dette er kun antydningssvis udtrykt i vor første Betænkning, men mere udviklet i vor anden Betænkning. Den Henseende have de Oplysninger, vi have faaet siden Henvisningen til Udvalget, i høi Grad været skikede til at fuldstændiggjøre Billedet af denne Stilling. Det staaer nemlig klart for os, og vi ere ikke gaaede ud fra anden Betragtning, at, selv om Regeringsforslaget forkastes, ligger St. Croix dog i statsretlig Forbindelse med os og med forkaafte Forhold i mange Retninger, ikke blot af Hensyn til Opstanden men af langt dybere liggende Aarsager, og det er derfor, at Overveielser af dette Forslag nødvendig medfører nærmere Overveielser af, hvorledes man skal besvare det Spørgsmaal: Efter Forkastelsen, hvad saa? Ved Siden af, at Staten kunde blive en saadan Plantageeier, vil jeg sige, er der ogsaa mærkelige Forhold paa Den paa Grund af, at der kan ophobe sig Giendomme, om ikke i høi Grad ved Sammenlægningen saa dog paa anden Maade paa een Haand. Det kan under vanskelige Tider være i høieste Grad betænkeligt. Der var saaledes oprindelig et betydeligt større Antal Plantager, 130 Sukkerplantager, der nu drives som 80, og af andre Plantager 125 paa Den, i Reglen tale vi kun om 80, naar vi tale om Sukkerplantagerne; men efter den foreliggende Beretning se vi opførte ikke færre end 23 af disse tidligere Plantager paa een Mand's Haand. Lad det nu være en ganske udmærket Cier, — jeg nærer ikke Tvivl derom, — saa ser man vel, at her maa være maaske 20—23 Forvaltere, som bestyre disse Giendomme, og hvis personlige Forhold har saa Meget at sige, naar der er Tale om, hvorledes Forholdet skulde udvikle sig mellem Arbeidsgiver og Arbejder paa Den. Der er endvidere, som der er oplyst, 13 Ciere — det er noget over $\frac{1}{5}$ af Cierne — der bo udenfor Den. De ere 16 Plantager, der bestyres af deres Forvaltere. Ogsaa dette er selvfølgelig et Moment med til Bespærelsen af, hvorledes Forholdene udvikle sig der mellem Arbeidsgiverne og Arbejderne, og overhovedet, hvorledes Dyrkningen i det Hele drives. Saaer jeg nu over til Statskassens Forhold i Løbet af nogle Aar til disse Der, skal jeg kun gjøre nogle Antydninger, idet vi nemlig ikke egentlig fra Ministeriet have faaet nogen Besvarelse, men vi have delvis kunnet hjælpe os paa anden Maade. De Tab, som saaledes ere fremkomne efter den Fremgangsmaade, man har anvendt i Vestindien, har ogsaa i de senere Aar været ikke ubetydelige, det er jo en ganske mærkværdig Maade, man er gaaet frem paa, og allernæst mærkværdig under den nuværende Finantsminister. Man overtager en Plantage, og saa affrives ved Overtagelsen Forskjellen mellem Prioriteterne og det, man kjøber den for. Det er eet Tab. Saa har man Plantagen en Tid, inden man kan faa den solgt, og der paaløber Administrationsudgifter; saa sælger man, og saa kommer der atter Tab.